ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 12ης Ιανουαρίου 2006 *

Στην υπόθεση C-173/04 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 6 Απριλίου 2004,

Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG, με έδρα το Eppelheim (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους H. Eichmann, G. Barth, U. Blumenröder, C. Niklas-Falter, M. Kinkeldey, K. Brandt, A. Franke, U. Stephani, B. Allekotte, E. Pfrang, K. Lochner και B. Ertle, Rechtsanwälte,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

το **Γραφείο Εναρμόνισης στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ),** εκπροσωπούμενο από τον G. Schneider,

καθού πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, K. Schiemann, K. Lenaerts, E. Juhász και M. Ilešič (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: K. H. Sztranc, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 16ης Ιουνίου 2005,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Ιουλίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 28ης Ιανουαρίου 2004, Deutsche SiSi-Werke κατά ΓΕΕΑ (θυλάκια με επίπεδη βάση) (Τ-146/02 έως Τ-153/02, Συλλογή 2004, σ. II-447, στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε τις προσφυγές της περί ακυρώσεως των αποφάσεων του δευτέρου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) της 28ης Φεβρουαρίου 2002 (υποθέσεις R 719/1999-2 έως R 724/1999-2, R 747/1999-2 και R 748/1999-2), με τις οποίες απορρίφθηκαν οι αιτήσεις καταχωρίσεως οκτώ τρισδιάστατων σημάτων αποτελού-

μενων από διάφορα θυλάκια με βάση στηρίξεως για τη συσκευασία ποτών (στο εξής: επίμαχες αποφάσεις).

Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία β΄ και γ΄, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), ορίζει τα εξής:

«Δεν γίνονται δεκτά για καταχώριση:

[...]

β) τα σήματα που στερούνται διακριτικού χαρακτήρα·

γ) τα σήματα που αποτελούνται αποκλειστικά από σημεία ή ενδείξεις που μπορούν να χρησιμεύσουν, στις συναλλαγές, για τη δήλωση του είδους, της ποιότητας, της ποσότητας, του προορισμού, της αξίας, της γεωγραφικής προέλευσης ή του χρόνου παραγωγής του προϊόντος ή της παροχής της υπηρεσίας ή άλλων χαρακτηριστικών αυτών.»

Το ιστορικό της διαφοράς

3 Στις 8 Ιουλίου 1997, η αναιρεσείουσα κατέθεσε στο ΓΕΕΑ, δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94, οκτώ αιτήσεις καταχωρίσεως τρισδιάστατων κοινοτικών σημάτων.

4 Τα σήματα αυτά αποτελούνται από τα σχήματα διαφόρων θυλακίων με βάση στηρίξεως για τη συσκευασία ποτών. Τα θυλάκια αυτά έχουν μορφή φιάλης με φαρδιά βάση και, σύμφωνα με τις αιτήσεις, σχήμα επιμήκους τριγώνου ή ωοειδές, με πλευρικές κοιλότητες σε ορισμένες περιπτώσεις.

5 Τα προϊόντα και οι υπηρεσίες για τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση των εν λόγω σημάτων, κατόπιν των σχετικών τροποποιήσεων της αναιρεσείουσας, είναι τα «ποτά με βάση χυμούς φρούτων και οι χυμοί φρούτων» που υπάγονται στην κλάση 32 του Διακανονισμού της Νίκαιας σχετικά με τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών όσον αφορά την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί.

6 Με τις από 24 και 27 Σεπτεμβρίου 1999 αποφάσεις του, ο εξεταστής του ΓΕΕΑ απέρριψε τις οκτώ αιτήσεις καταχωρίσεως, για τον λόγο ότι τα σήματα των οποίων ζητήθηκε η καταχώριση στερούνταν διακριτικού χαρακτήρα.

7 Με τις επίμαχες αποφάσεις, το δεύτερο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ επικύρωσε τις αποφάσεις του εξεταστή. Έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι οι καταναλωτές δεν αντιλαμβάνονταν τα θυλάκια συσκευασίας με βάση στηρίξεως ως ένδειξη εμπορικής προελεύσεως, αλλ' απλώς ως μορφή συσκευασίας. Προσέθεσε ότι το είδος αυτό συσκευασίας δεν μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο μονοπωλίου προς το συμφέρον των ανταγωνιστών, των κατασκευαστών ειδών συσκευασίας και των ποτοπαραγωγών.

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση

8 Η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγές ενώπιον του Πρωτοδικείου ζητώντας την ακύρωση των επίμαχων αποφάσεων.

9 Με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ορθώς το δεύτερο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ έκρινε ότι τα σήματα των οποίων ζητήθηκε η καταχώριση στερούνταν διακριτικού χαρακτήρα όσον αφορά τα ποτά με βάση χυμούς φρούτων και τους χυμούς φρούτων.

10 Με τις σκέψεις 39 έως 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο απέρριψε την επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας ότι η συσκευασία των ποτών με βάση χυμούς φρούτων και των χυμών φρούτων σε θυλάκια με βάση στηρίξεως δεν είναι συνηθισμένη.

11 Κατόπιν ισχυρισμού της αναιρεσείουσας ότι τα σχήματα των οποίων ζητείται η καταχώριση περιέχουν στοιχεία σχεδιάσεως που δεν περιορίζονται στα συνήθη ή λειτουργικά χαρακτηριστικά, το Πρωτοδικείο, αφού εξέτασε διαδοχικά, στις σκέψεις 44 έως 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα διάφορα στοιχεία παρουσιάσεως που είχαν χρησιμοποιηθεί, εξέτασε, στη σκέψη 52 της ίδιας αποφάσεως, τη συνολική εντύπωση από την εμφάνιση των επίμαχων θυλακίων και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι επίμαχες απεικονίσεις στερούνται διακριτικού χαρακτήρα.

12 Κατόπιν αυτού, και αφού απέρριψε τα λοιπά επιχειρήματα που προβλήθηκαν από την αναιρεσείουσα, το Πρωτοδικείο απέρριψε τις προσφυγές και καταδίκασε την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Η αίτηση αναιρέσεως

13 Με την αίτησή της, προς στήριξη της οποίας προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

14 Το ΓΕΕΑ ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως και την καταδίκη της αναιρεσείουσας στα δικαστικά έξοδα.

Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

15 Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη του τον κλάδο των προϊόντων για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση και, επομένως, τις μορφές συσκευασίας που έπρεπε να ληφθούν υπόψη ως σημεία συγκρίσεως για την εκτίμηση του διακριτικού χαρακτήρα των σημάτων των οποίων ζητήθηκε η καταχώριση.

16 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι στον κλάδο των ποτών, αντίθετα προς όσα αυθαιρέτως υπέθεσε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι καταναλωτές έχουν συνηθίσει από μακρού χρόνου να αντιλαμβάνονται τη συσκευασία του προϊόντος ως ένδειξη της προελεύσεώς του. Έτσι, το σχήμα μιας συσκευασίας ποτού αποτελεί μέσο εξατομικεύσεως που γίνεται αντιληπτό από τον μέσο καταναλωτή ως ένδειξη προελεύσεως και, επομένως, ως σήμα.

17 Σύμφωνα με την αναιρεσείουσα, κατά πάγια νομολογία, το σχήμα της συσκευασίας ποτών που αποκλίνει σημαντικά από τα γενικώς ισχύοντα ή απ' ό,τι συνηθίζεται στον κλάδο επιτελεί την ουσιώδη λειτουργία της δηλώσεως της προελεύσεως.

18 Κατά την αναιρεσείουσα πάντοτε, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι δεν αποδείχθηκε η χρησιμοποίηση των θυλακίων με βάση στηρίξεως για τη συσκευασία των ποτών με βάση χυμούς φρούτων και των χυμών φρούτων. Ειδικότερα, στην ευρωπαϊκή αγορά, με εξαίρεση τα προϊόντα της αναιρεσείουσας, τα ποτά με βάση χυμούς φρούτων και οι χυμοί φρούτων συσκευάζονται αποκλειστικώς σε γυάλινες φιάλες ή σε κουτιά από χαρτόνι. Ως εκ τούτου, τα θυλάκια αυτά δεν συνιστούν συνήθη μορφή συσκευασίας για τα εν λόγω ποτά και έπρεπε να αναγνωριστεί ο διακριτικός τους χαρακτήρας.

19 Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εκτίμηση του συνήθους χαρακτήρα των εν λόγω θυλακίων με το να λάβει υπόψη όχι ό,τι συνηθίζεται στον κλάδο των ποτών με βάση χυμούς φρούτων και των χυμών φρούτων στον ευρωπαϊκό χώρο, αλλά ό,τι συνηθίζεται στον κλάδο των υγρών τροφίμων γενικώς ή διεθνώς.

20 Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται επίσης ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε επίσης σε πλάνη περί το δίκαιο με το να κατατάξει τα επίδικα θυλάκια με βάση στηρίξεως στα «βασικά γεωμετρικά σχήματα». Ειδικότερα, ισχυρίζεται ότι, εφόσον κανένα θυλάκιο με βάση στηρίξεως εκτός από αυτά της αναιρεσείουσας δεν χρησιμοποιείται στην ευρωπαϊκή αγορά ποτών με βάση χυμούς φρούτων και χυμών φρούτων, δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν «βασικά σχήματα» ενός τέτοιου θυλακίου για τα εν λόγω προϊόντα.

21 Το ΓΕΕΑ υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, κατά την εκτίμηση του διακριτικού χαρακτήρα ενός σχήματος συσκευασίας, είναι σημαντικό να διαπιστώνεται αν ο μέσος καταναλωτής είναι πράγματι σε θέση να αντιληφθεί το εν λόγω σχήμα όχι μόνον ως δοχείο, αλλά και ως ένδειξη της εμπορικής προελεύσεως του οικείου προϊόντος. Συναφώς, ένα σήμα επιτελεί τη λειτουργία της δηλώσεως προελεύσεως όταν αποκλίνει σημαντικά από τα γενικώς ισχύοντα ή απ' ό,τι συνηθίζεται στον κλάδο.

22 Όσον αφορά την απόκλιση ενός σχήματος από τα γενικώς ισχύοντα ή απ' ό,τι συνηθίζεται στον κλάδο, η ίδια νομολογία προσδιορίζει, κατά το ΓΕΕΑ, ένα πλαίσιο συγκρίσεως ευρύτερο από αυτό των συνήθων μορφών των προϊόντων στα οποία αναφέρεται η αίτηση για την καταχώριση σήματος. Κατά το ΓΕΕΑ, αν ένας καταναλωτής είναι συνηθισμένος να βλέπει ένα συγκεκριμένο προϊόν σε συγκεκριμένο είδος συσκευασίας, όταν δει για πρώτη φορά το ίδιο είδος συσκευασίας σε άλλο προϊόν, θα σκεφθεί και πάλι ότι πρόκειται απλώς για μια μορφή συσκευασίας και όχι για την ένδειξη της προελεύσεως του άλλου αυτού προϊόντος. Ως εκ τούτου, θα ήταν σφάλμα να συναχθεί η εντύπωση που προκαλείται στους καταναλωτές αποκλειστικώς βάσει των συσκευασιών που υπάρχουν ήδη μόνο για τα προϊόντα στα οποία αναφέρεται η αίτηση καταχωρίσεως σήματος.

23 Έτσι, σύμφωνα με το ΓΕΕΑ, το Πρωτοδικείο, λαμβάνοντας υπόψη συσκευασίες υγρών τροφίμων διαφορετικών από αυτά για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση των σημάτων, δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

24 Εξάλλου, ο συγκεκριμένος τρόπος με τον οποίον το Πρωτοδικείο προσδιόρισε το αναγκαίο προς σύγκριση υλικό για την εκτίμηση της αντιλήψεως του κοινού αποτελεί ζήτημα διαπιστώσεως και εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών και δεν υπόκειται στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

25 Κατά πάγια νομολογία, ο διακριτικός χαρακτήρας κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 πρέπει να εκτιμάται σε σχέση αφενός με τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες ως προς τα οποία ζητείται η καταχώριση του σήματος και αφετέρου με την αντίληψη του ενδιαφερόμενου κοινού, το οποίο

αποτελείται από τον μέσο καταναλωτή των προϊόντων ή των υπηρεσιών αυτών, ο οποίος έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος (βλ. απόφαση της 29ης Απριλίου 2004, Henkel κατά ΓΕΕΑ, C-456/01 P και C-457/01 P, Συλλογή 2004, σ. I-5089, σκέψη 35, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

26 Στην υπό κρίση υπόθεση, δεν αμφισβητείται ότι η καταχώριση των επίμαχων σημάτων ζητείται για τα ποτά με βάση χυμούς φρούτων και τους χυμούς φρούτων, ούτε ότι το ενδιαφερόμενο κοινό αποτελείται απ' όλους τους τελικούς καταναλωτές, όπως διαπίστωσε το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 34 και 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

27 Κατά επίσης πάγια νομολογία, τα κριτήρια εκτιμήσεως του διακριτικού χαρακτήρα των τρισδιάστατων σημάτων που αποτελούνται από τη μορφή του ίδιου του προϊόντος δεν είναι διαφορετικά από εκείνα που εφαρμόζονται στις λοιπές κατηγορίες σημάτων (προπαρατεθείσα απόφαση Henkel κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 38, και απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 2004, Mag Instrument κατά ΓΕΕΑ, C-136/02 P, Συλλογή 2004, σ. I-9165, σκέψη 30).

28 Ωστόσο, όπως ορθώς υπενθύμισε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο πλαίσιο της εφαρμογής των κριτηρίων αυτών, ο τρόπος με τον οποίο το ενδιαφερόμενο κοινό αντιλαμβάνεται το σήμα δεν είναι απαραίτητα ο ίδιος στην περίπτωση ενός τρισδιάστατου σήματος, αποτελούμενου από τη μορφή του ίδιου του προϊόντος, και στην περίπτωση ενός λεκτικού ή εικονιστικού σήματος, αποτελούμενου από σημείο ανεξάρτητο της μορφής των προϊόντων που προσδιορίζει. Συγκεκριμένα, ο μέσος καταναλωτής δεν έχει τη συνήθεια να εικάζει την προέλευση των προϊόντων βάσει της μορφής τους ή της συσκευασίας τους, αν δεν υπάρχει κανένα εικονιστικό ή λεκτικό στοιχείο, και θα μπορούσε συνεπώς να αποβεί δυσχερέστερη η απόδειξη του διακριτικού χαρακτήρα ενός τέτοιου τρισδιάστατου σήματος απ' ό,τι ενός λεκτικού ή εικονιστικού σήματος (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσες αποφάσεις Henkel κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 38, και Mag Instrument κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 30).

29 Όσον αφορά ειδικότερα τα τρισδιάστατα σήματα που συνίστανται στη συσκευασία προϊόντων όπως τα υγρά, τα οποία συσκευάζονται στο εμπόριο για λόγους που

συνδέονται με την ίδια τη φύση του προϊόντος, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι πρέπει να δίνουν τη δυνατότητα στον μέσο καταναλωτή που έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος, ακόμη και χωρίς να προβεί σε ανάλυση ή σύγκρισή τους και χωρίς να εντείνει ιδιαιτέρως την προσοχή του, να διακρίνει το εν λόγω προϊόν από αυτά άλλων επιχειρήσεων [βλ. υπ' αυτή την έννοια, ως προς το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο β', της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ L 40, σ. 1), το περιεχόμενο του οποίου ταυτίζεται με το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, την απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2004, C-218/01, Henkel, Συλλογή 2004, σ. I-1725, σκέψη 53].

30 Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο μέσος καταναλωτής αντιλαμβάνεται τη μορφή μιας συσκευασίας ποτού ως ένδειξη της εμπορικής προελεύσεως του προϊόντος μόνον αν η μορφή αυτή είναι δυνατό να γίνει ευθύς εξαρχής αντιληπτή ως τέτοια ένδειξη. Κατά τα λοιπά, στην εν λόγω σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο ουδόλως έκρινε ότι στον καταναλωτή είναι, καταρχήν, αδιάφορη η μορφή ως ένδειξη προελεύσεως ή ότι η συσκευασία ενός υγρού προϊόντος ουδέποτε μπορεί να παρουσιάζει διακριτικό χαρακτήρα, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94.

31 Κατά πάγια νομολογία, διακριτικό χαρακτήρα, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, διαθέτει μόνον το σήμα το οποίο αποκλίνει σημαντικά από τα γενικώς ή συνήθως ισχύοντα στον κλάδο και, λόγω αυτού του γεγονότος, επιτελεί τη βασική του λειτουργία του προσδιορισμού της προελεύσεως του προϊόντος (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Henkel κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 39, και Mag Instrument κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 31).

32 Αφενός, από τη νομολογία αυτή δεν προκύπτει ότι ο κλάδος στο πλαίσιο του οποίου διεξάγεται η σύγκριση πρέπει να περιορίζεται πάντοτε στα ίδια τα προϊόντα για τα οποία ζητείται η καταχώριση. Δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο οι καταναλωτές ενός προϊόντος να επηρεαστούν, ενδεχομένως, στον τρόπο με τον οποίον αντιλαμβάνονται το σήμα του προϊόντος, από τους τρόπους διαθέσεως στην αγορά άλλων προϊόντων, των οποίων είναι επίσης καταναλωτές. Έτσι, σύμφωνα με

τη φύση των εν λόγω προϊόντων και του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση, ενδέχεται να είναι αναγκαίο, προκειμένου να εκτιμηθεί αν το σήμα διαθέτει ή όχι διακριτικό χαρακτήρα, να ληφθεί υπόψη ένας ευρύτερος τομέας.

33 Συγκεκριμένα, όταν, όπως στην υπό κρίση υπόθεση, το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση συνίσταται στο τρισδιάστατο σχήμα της συσκευασίας των οικείων προϊόντων —πολλώ μάλλον όταν η διάθεση στην αγορά των προϊόντων αυτών επιβάλλει, λόγω της ίδιας της φύσεώς τους, τη συσκευασία τους, με αποτέλεσμα η συσκευασία που επιλέγεται να προσδίδει στο προϊόν τη μορφή του και, για τους σκοπούς της εξετάσεως της αιτήσεως καταχωρίσεώς της ως σήματος, να εξομοιούται με το σχήμα του προϊόντος (προπαρατεθείσα απόφαση Henkel, σκέψη 33)—, τα γενικώς ή συνήθως ισχύοντα μπορούν να είναι όσα ισχύουν στον κλάδο της συσκευασίας των προϊόντων της ίδιας φύσεως, που προορίζονται για τους ίδιους καταναλωτές, όπως τα προϊόντα για τα οποία ζητείται η καταχώριση.

34 Πράγματι, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο ο μέσος καταναλωτής, ο οποίος είναι συνηθισμένος να βλέπει διάφορα προϊόντα διαφόρων επιχειρήσεων συσκευασμένα με τον ίδιο τύπο συσκευασίας, να μην αντιλαμβάνεται εξαρχής τη χρήση από μια επιχείρηση αυτού του τύπου συσκευασίας για τη διάθεση στην αγορά ενός προϊόντος ως ένδειξη προελεύσεως, ακόμη και όταν οι ανταγωνιστές της επιχειρήσεως αυτής χρησιμοποιούν άλλους τρόπους συσκευασίας για να διαθέσουν στην αγορά το ίδιο προϊόν. Επιβάλλεται να τονιστεί συναφώς ότι ο μέσος καταναλωτής που δεν επιδίδεται σε έρευνα αγοράς δεν γνωρίζει εκ των προτέρων ότι μόνο μία επιχείρηση διαθέτει στην αγορά ένα συγκεκριμένο προϊόν με ορισμένο είδος συσκευασίας, ενώ οι ανταγωνιστές της χρησιμοποιούν άλλα είδη συσκευασίας για το προϊόν αυτό.

35 Αφετέρου, ο προσδιορισμός του κλάδου στα πλαίσια του οποίου πρέπει να γίνει η σύγκριση εμπίπτει στην εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών. Όπως, όμως, προκύπτει από τα άρθρα 225 ΕΚ και 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται στα νομικά ζητήματα. Το Πρωτοδικείο είναι συνεπώς το μόνο αρμόδιο να προβαίνει στη διαπίστωση και εκτίμηση των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών, καθώς και να εκτιμά τα

αποδεικτικά στοιχεία. Η εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών και αποδεικτικών στοιχείων δεν συνιστά συνεπώς, υπό την επιφύλαξη της ενδεχόμενης αλλοιώσεώς τους, η οποία όμως δεν προβλήθηκε στην υπό κρίση υπόθεση, νομικό ζήτημα υποκείμενο, αυτό καθεαυτό, στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ. αποφάσεις της 19ης Σεπτεμβρίου 2002, C-104/00 P, DKV κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2002, σ. I-7561, σκέψη 22, και προπαρατεθείσα Mag Instrument κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 39).

36 Ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, λαμβάνοντας υπόψη τους τρόπους συσκευασίας που χρησιμοποιούνται στην ευρωπαϊκή αγορά για τα υγρά τρόφιμα γενικώς, προκειμένου να κρίνει εάν η χρησιμοποίηση κάποιου από τα επίμαχα οκτώ θυλάκια με βάση στηρίξεως παρέχει στον μέσο καταναλωτή ποτών με βάση χυμούς φρούτων και χυμών φρούτων τη δυνατότητα, χωρίς να προβεί σε ανάλυση ή σύγκρισή τους και χωρίς να εντείνει ιδιαιτέρως την προσοχή του, να διακρίνει το προϊόν της προσφεύγουσας από αυτά άλλων επιχειρήσεων.

37 Επίσης, το Πρωτοδικείο ορθώς αναφέρθηκε, με τις σκέψεις 47, 48 και 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο «γενικό σχήμα», στο «βασικό σχήμα», στη «βασική μορφή» ή στη «συνολική εμφάνιση» των θυλακίων με βάση στηρίξεως, σχήματα και εμφάνιση που κατόρθωσε να προσδιορίσει λαμβάνοντας ως κριτήριο θυλάκια με βάση στηρίξεως που χρησιμοποιούνται για τη διάθεση υγρών τροφίμων στην ευρωπαϊκή αγορά.

38 Επομένως, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

39 Με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο έθεσε υπερβολικά αυστηρές προδιαγραφές για τα τρισδιάστατα

σήματα λαμβανομένου υπόψη του διακριτικού χαρακτήρα που απαιτείται για την πλήρωση των προϋποθέσεων του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94. Ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο όφειλε να εφαρμόσει την ίδια πρακτική με αυτήν που ακολουθεί για τα δισδιάστατα σήματα, σύμφωνα με την οποία είναι δυνατή η καταχώριση των σημάτων που αποκλίνουν έστω και λίγο από τα απλά γεωμετρικά σχήματα.

40 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι τα θυλάκια με βάση στηρίξεως αποτελούν συνήθεις μορφές συσκευασίας για τα ποτά με βάση χυμούς φρούτων και τους χυμούς φρούτων στην ευρωπαϊκή αγορά, τα τρισδιάστατα σχήματα των θυλακίων των οποίων ζητείται η καταχώριση ως κοινοτικών σημάτων παρουσιάζουν, κατά την άποψη της αναιρεσείουσας, επαρκή στοιχεία σχεδιάσεως ώστε να επιτελούν τη λειτουργία τους δηλώσεως της προελεύσεως.

41 Με το δεύτερο σκέλος του ίδιου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, όταν, όπως στην υπό κρίση περίπτωση, και το ΓΕΕΑ έχει δεχθεί την καταχώριση άλλων σημάτων του ίδιου τύπου στον ίδιο κλάδο και τα σήματα των οποίων ζητείται η καταχώριση έχουν ήδη καταχωριστεί σε πολλά κράτη μέλη ως εθνικά σήματα, το ΓΕΕΑ και το Πρωτοδικείο οφείλουν να δικαιολογούν τους λόγους για τους οποίους τα εν λόγω σήματα δεν μπορούν να γίνουν αντιληπτά από τον μέσο καταναλωτή ως ένδειξη προελεύσεως των προϊόντων. Το Πρωτοδικείο, όμως, δεν προέβη σε τέτοια δικαιολόγηση με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση.

42 Σε απάντηση του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, το ΓΕΕΑ επισημαίνει ότι το Πρωτοδικείο δεν εφάρμοσε αυστηρότερες προδιαγραφές όσον αφορά τον διακριτικό χαρακτήρα των τρισδιάστατων σημάτων, αλλά περιορίστηκε στην υπόμνηση της πάγιας νομολογίας, σύμφωνα με την οποία ο τρόπος με τον οποίο το ενδιαφερόμενο κοινό αντιλαμβάνεται το σήμα δεν είναι απαραίτητα ο ίδιος στην περίπτωση ενός τρισδιάστατου σήματος που συνίσταται στην εμφάνιση του προϊόντος και στην περίπτωση ενός λεκτικού ή εικονιστικού σήματος.

43 Το ΓΕΕΑ προσθέτει ότι η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να αμφισβητήσει κατά νόμο, στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο στη σκέψη 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία τα στοιχεία σχεδιάσεως των σημάτων των οποίων ζητείται η καταχώριση είναι υπερβολικά ασήμαντα ώστε να εντυπωθούν στη μνήμη του ενδιαφερόμενου κοινού.

44 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του ίδιου λόγου αναιρέσεως, το ΓΕΕΑ εκτιμά ότι η αιτίαση περί ελλείψεως αιτιολογίας είναι προδήλως αβάσιμη. Το γεγονός ότι ένα σήμα καταχωρίστηκε σε εθνικό επίπεδο δεν δημιουργεί καμιά υποχρέωση του Πρωτοδικείου για ειδική αιτιολόγηση, όταν πρόκειται να εκδώσει απόφαση που διαφέρει από αυτήν μιας εθνικής υπηρεσίας καταχωρίσεως σημάτων. Το Πρωτοδικείο υποχρεούται να αιτιολογήσει αποκλειστικά την εφαρμογή του δικαίου στην οποία προέβη.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

45 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως, ο διακριτικός χαρακτήρας ενός σήματος κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 σημαίνει ότι το σήμα αυτό καθιστά δυνατό τον προσδιορισμό των προϊόντων ή των υπηρεσιών, για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση, ως προερχόμενων από συγκεκριμένη επιχείρηση και, συνεπώς, καθιστά δυνατή τη διάκριση των προϊόντων ή υπηρεσιών αυτών από εκείνα άλλων επιχειρήσεων (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Henkel κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 34, και Mag Instrument κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 29).

46 Αφενός, το σκέλος αυτό, κατά το μέρος που αφορά την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο έκρινε, στις σκέψεις 37 και 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο τρόπος με τον οποίον αντιλαμβάνεται το ενδιαφερόμενο κοινό τα σήματα δεν είναι αναγκαστικά ο ίδιος στην περίπτωση ενός τρισδιάστατου σήματος, το οποίο συνίσταται στην ίδια την εμφάνιση του προϊόντος, και στην περίπτωση ενός λεκτικού ή εικονιστικού σήματος και ότι ο μέσος καταναλωτής αντιλαμβάνεται τη μορφή της συσκευασίας του ποτού ως ένδειξη της εμπορικής προελεύσεως του προϊόντος μόνο στην περίπτωση που το σχήμα αυτό μπορεί να εκληφθεί εξαρχής ως τέτοια ένδειξη, είναι αβάσιμο για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 28 έως 30 της παρούσας αποφάσεως.

47 Αφετέρου, κατά το μέρος που αφορά την αιτίαση ότι το Πρωτοδικείο έκρινε, στις σκέψεις 44 έως 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα τρισδιάστατα σχήματα θυλακίων των οποίων ζητείται η καταχώριση ως κοινοτικών σημάτων δεν παρουσιάζουν επαρκή στοιχεία σχεδιάσεως προκειμένου να επιτελέσουν τη λειτουργία της δηλώσεως προελεύσεως, το εν λόγω σκέλος αμφισβητεί την εκτίμηση από το Πρωτοδικείο των πραγματικών περιστατικών και πρέπει να κριθεί απαράδεκτο για τους λόγους που αναφέρθηκαν στη σκέψη 35 της παρούσας αποφάσεως.

48 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, αφενός, οι αποφάσεις στις οποίες οδηγούνται τα τμήματα προσφυγών του ΓΕΕΑ, δυνάμει του κανονισμού 40/94, σχετικά με την καταχώριση ενός σημείου ως κοινοτικού σήματος εμπίπτουν στη σφαίρα της ασκήσεως δέσμιας αρμοδιότητας και όχι διακριτικής ευχέρειας. Επομένως, όπως έκρινε κατ' ουσίαν το Πρωτοδικείο στη σκέψη 55 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η νομιμότητα των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών πρέπει να εκτιμάται αποκλειστικά με βάση τον κανονισμό αυτόν και όχι με βάση προγενέστερη πρακτική σε επίπεδο αποφάσεων που λαμβάνουν τα τμήματα προσφυγών (βλ. απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2005, C-37/03 P, BioID κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2005, σ. I-7975, σκέψη 47).

49 Αφετέρου, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε, στη σκέψη 56 της ίδιας αποφάσεως, ότι οι καταχωρίσεις που θα πραγματοποιούνται στο εξής στα κράτη μέλη συνιστούν απλώς στοιχεία τα οποία, χωρίς να είναι καθοριστικά, μπορούν μόνο να λαμβάνονται υπόψη για την καταχώριση κοινοτικού σήματος (βλ. υπ' αυτή την έννοια, σε σχέση με την καταχώριση εθνικών σημάτων σε διάφορα κράτη μέλη κατ' εφαρμογή της οδηγίας 89/104, την προπαρατεθείσα απόφαση Henkel, σκέψεις 62 και 63). Επιβάλλεται να προστεθεί ότι καμία διάταξη του κανονισμού 40/94 δεν υποχρεώνει το ΓΕΕΑ ή, κατόπιν ασκήσεως προσφυγής, το Πρωτοδικείο να καταλήγει σε αποτελέσματα ταυτιζόμενα με εκείνα στα οποία κατέληξαν οι εθνικές διοικητικές αρχές σε παρόμοια περίπτωση (βλ., υπ' αυτή την έννοια, προπαρατεθείσα απόφαση DKV κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 39).

50 Ως εκ τούτου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο, το οποίο ανέπτυξε εκτενώς τους λόγους για τους οποίους τα επίμαχα σήματα εμπίπτουν στην περίπτωση του λόγου απαραδέκτου της καταχωρίσεως του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, αιτιολόγησε επαρκώς την απόφασή του.

51 Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως και επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

52 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου και με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, που είναι σκόπιμο να εξεταστούν μαζί, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι το Πρωτοδικείο εκτίμησε εσφαλμένως τον διακριτικό χαρακτήρα των σημάτων των οποίων ζητήθηκε η καταχώριση, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, υπό το πρίσμα του συμφέροντος των ενδεχόμενων ανταγωνιστών να μπορούν να χρησιμοποιούν τα θυλάκια με βάση στηρίξεως για τα δικά τους προϊόντα.

53 Η αναιρεσείουσα υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, καθένας από τους λόγους απαραδέκτου της καταχωρίσεως που απαριθμούνται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 είναι ανεξάρτητος των άλλων και χρήζει χωριστής εξετάσεως. Ισχυρίζεται, επιπλέον, ότι καθένας από τους λόγους αυτούς πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα του γενικού συμφέροντος που τον δικαιολογεί.

54 Στην υπό κρίση υπόθεση, το Πρωτοδικείο εκτίμησε, κατά την άποψη της αναιρεσείουσας, τον διακριτικό χαρακτήρα των αιτουμένων σημάτων με κριτήριο υποτιθέμενα βασικά σχήματα και την ενδεχόμενη μελλοντική χρήση των θυλακίων με βάση στηρίξεως για τα οικεία προϊόντα. Ωστόσο, το ζήτημα της ενδεχόμενης χρήσεως των θυλακίων με βάση στηρίξεως από τους ανταγωνιστές για τη συσκευασία ποτών με βάση χυμούς φρούτων και χυμών φρούτων δεν έχει σημασία για την εκτίμηση του διακριτικού χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, καθόσον εμπίπτει αποκλειστικά στην περίπτωση του στοιχείου γ΄ της ίδιας παραγράφου.

55 Ειδικότερα, το κατ' άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 γενικό συμφέρον περιλαμβάνει, κατά την αναιρεσείουσα, το συμφέρον του μέσου καταναλωτή να αναγνωρίζει τα προϊόντα που δηλώνει το σήμα και να τα συνδέει με ορισμένο κατασκευαστή. Κατά την άποψή της, το συμφέρον των ανταγωνιστών λαμβάνεται αρκούντως υπόψη στο πλαίσιο του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 40/94 — διάταξη της οποίας δεν έγινε επίκληση προκειμένου να απορριφθούν οι αιτήσεις καταχωρίσεως των επίμαχων σημάτων.

56 Επικουρικώς, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, κατά την εκτίμηση του συμφέροντος των ενδεχόμενων ανταγωνιστών να έχουν τη δυνατότητα χρήσεως των θυλακίων με βάση στηρίξεως για τα δικά τους προϊόντα, το Πρωτοδικείο εσφαλμένως παρέλειψε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι η αναιρεσείουσα χρησιμοποιεί εδώ και πολλά έτη τα θυλάκια αυτά για τη συσκευασία των προϊόντων της χωρίς να συναντήσει μέχρι σήμερα μιμητές.

57 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι, αφ' ης στιγμής ένα σήμα στερείται διακριτικού χαρακτήρα, το γενικό συμφέρον των καταναλωτών δεν αποκλείει την άρνηση καταχωρίσεως του σήματος αυτού κατ' εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94. Ειδικότερα, οι καταναλωτές δεν αντιλαμβάνονται εξ υποθέσεως το σήμα αυτό ως ένδειξη προελεύσεως των προϊόντων. Ως εκ τούτου, η σχετική επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας στερείται κάθε νομικής βάσεως και πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη.

58 Εξάλλου, από τη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο δεν χρησιμοποίησε την ύπαρξη του κινδύνου μονοπωλήσεως των θυλακίων με βάση στηρίξεως ως κριτήριο εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, οπότε, δεν τίθεται στη συγκεκριμένη περίπτωση το ερώτημα αν υφίσταται πράγματι τέτοιος κίνδυνος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

59 Κατά πάγια νομολογία, καθένας από τους λόγους απαραδέκτου της καταχωρίσεως του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 είναι ανεξάρτητος των άλλων και χρήζει χωριστής εξετάσεως. Επιπλέον, οι ως άνω λόγοι απαραδέκτου πρέπει να ερμηνεύονται υπό το πρίσμα του γενικού συμφέροντος που δικαιολογεί καθέναν από αυτούς. Το γενικό συμφέρον, όταν λαμβάνεται υπόψη κατά την εξέταση καθενός από τους λόγους απαραδέκτου, μπορεί, ή και πρέπει, να αντανακλά διαφορετικές εκτιμήσεις, ανάλογα με τον προβαλλόμενο λόγο απαραδέκτου (προπαρατεθείσα απόφαση Henkel κατά ΓΕΕΑ, σκέψεις 45 και 46, απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2004, C-329/02 P, SAT.1 κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2004, σ. I-8317, σκέψη 25, και προπαρατεθείσα απόφαση BioID κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 59).

60 Σκοπός του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 είναι η απαγόρευση της καταχωρίσεως σημάτων που στερούνται διακριτικού χαρακτήρα, καθώς μόνον ο διακριτικός χαρακτήρας τα καθιστά ικανά να επιτελούν την ουσιώδη λειτουργία του σήματος, ήτοι να εγγυώνται στον καταναλωτή ή τον τελικό χρήστη την ταυτότητα προελεύσεως του φέροντος το σήμα προϊόντος ή της οικείας υπηρεσίας, δίνοντάς του τη δυνατότητα να διακρίνει, χωρίς κίνδυνο συγχύσεως, το εν λόγω προϊόν ή την υπηρεσία από τα αντίστοιχα άλλης προελεύσεως (βλ., ιδίως, αποφάσεις της 23ης Μαΐου 1978, 102/77, Hoffmann-La Roche, Συλλογή τόμος 1978, σ. 351, σκέψη 7, της 18ης Ιουνίου 2002, C-299/99, Philips, Συλλογή 2002, σ. I-5475, σκέψη 30, και την προπαρατεθείσα SAT.1 κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 23).

61 Δεδομένης της εκτάσεως της προστασίας που παρέχει το σήμα δυνάμει του κανονισμού 40/94, το γενικό συμφέρον που δικαιολογεί το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού αυτού συμπίπτει, προφανώς, με τη βασική λειτουργία του σήματος (προπαρατεθείσες αποφάσεις SAT.1 κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 27, και BioID κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 60).

62 Απαγορεύοντας την καταχώριση ως κοινοτικών σημάτων σημείων ή ενδείξεων που είναι περιγραφικά των χαρακτηριστικών γνωρισμάτων προϊόντων ή υπηρεσιών για τις οποίες ζητείται η καταχώριση, το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του κανονισμού 40/94 επιδιώκει σκοπό γενικού συμφέροντος, ο οποίος απαιτεί παρόμοια σημεία ή ενδείξεις να μπορούν να χρησιμοποιούνται ελεύθερα από

όλους. Κατά συνέπεια, η διάταξη αυτή δεν επιτρέπει παρόμοια σημεία ή ενδείξεις να επιφυλάσσονται σε μια μόνον επιχείρηση λόγω της καταχωρίσεώς τους ως σημάτων (βλ. απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2003, C-191/01 P, ΓΕΕΑ κατά Wrigley, Συλλογή 2003, σ. I-12447, σκέψη 31, και διατάξεις της 5ης Φεβρουαρίου 2004, C-326/01 P, Telefon & Buch κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2004, σ. I-1371, σκέψη 27, και C-150/02 P, Streamserve κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2004, σ. I-1461, σκέψη 25).

63 Υπ' αυτές τις συνθήκες, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, το κριτήριο ότι δεν επιτρέπεται η καταχώριση σημάτων που ενδέχεται να χρησιμοποιηθούν ευρέως στο εμπόριο για την παρουσίαση των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών έχει σημασία στο πλαίσιο του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του κανονισμού 40/94, αλλά δεν μπορεί να στηριχθεί σε αυτό η ερμηνεία του στοιχείου β΄ της ίδιας διατάξεως (προπαρατεθείσες αποφάσεις SAT.1 κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 36, και BioID κατά ΓΕΕΑ, σκέψη 62).

64 Με τη σκέψη 31 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι τα σήματα που στερούνται διακριτικού χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 «είναι ιδίως αυτά που, από πλευράς του ενδιαφερόμενου κοινού, χρησιμοποιούνται συνήθως στις συναλλαγές για την παρουσίαση των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών ή για τα οποία υπάρχουν, τουλάχιστον, συγκεκριμένες ενδείξεις βάσει των οποίων μπορεί να συναχθεί ότι είναι δυνατό να χρησιμοποιηθούν με τον τρόπο αυτό». Επιπλέον, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με την τελευταία περίοδο της σκέψεως 41 της ίδιας αποφάσεως, ότι υπάρχουν συγκεκριμένες ενδείξεις για το ότι τα θυλάκια με βάση στηρίξεως «είναι δυνατό να χρησιμοποιηθούν» στο εμπόριο για την παρουσίαση των επίμαχων προϊόντων και, με την τελευταία περίοδο της σκέψεως 42 της ως άνω αποφάσεως, ότι «η αναμενόμενη επέκταση του εν λόγω τύπου συσκευασίας ενισχύει [...] τον συνήθη χαρακτήρα της χρήσεώς του».

65 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, παρά τις διαπιστώσεις αυτές που περιλαμβάνονται στην αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, το Πρωτοδικείο δεν στήριξε την απόφασή του στο κριτήριο που αναφέρθηκε στη σκέψη 63 της παρούσας αποφάσεως.

66 Πράγματι, από την πρώτη και δεύτερη περίοδο της σκέψεως 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, ανεξαρτήτως του αν τα θυλάκια με βάση στηρίξεως μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τη συσκευασία ποτών από χυμούς φρούτων και χυμών φρούτων, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ότι τα σήματα των οποίων ζητήθηκε η καταχώριση στερούνταν διακριτικού χαρακτήρα, διότι αυτός ο τρόπος συσκευασίας χρησιμοποιείται ήδη εντός της Κοινότητας για τα υγρά τρόφιμα γενικώς και, ως εκ τούτου, δεν έχει ασυνήθη χαρακτήρα αρκούντως σαφή ώστε ο μέσος καταναλωτής να αντιλαμβάνεται αυτή καθεαυτήν τη συσκευασία ως ένδειξη συγκεκριμένης εμπορικής προελεύσεως ενός προϊόντος της κατηγορίας αυτής.

67 Έτσι, το Πρωτοδικείο κατέληξε στο συμπέρασμα αυτό, βασιζόμενο όχι στο ενδεχόμενο ευρείας χρήσεως στο μέλλον των θυλακίων με βάση στηρίξεως στον κλάδο των υγρών τροφίμων —τον οποίο χρησιμοποίησε ως πλαίσιο αναφοράς στην ανάλυσή του—, αλλά στη διαπίστωση ότι τα θυλάκια αυτά χρησιμοποιούνται ήδη ευρέως. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο στήριξε το συμπέρασμά του σε σωστό κριτήριο.

68 Ως εκ περισσού, λοιπόν, διαπίστωσε επιπλέον το Πρωτοδικείο, με την τελευταία περίοδο των σκέψεων 41 και 42 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα θυλάκια με βάση στηρίξεως είναι δυνατό να χρησιμοποιηθούν στο μέλλον από ανταγωνιστές της αναιρεσείουσας για τη συσκευασία ποτών με βάση χυμούς φρούτων και χυμών φρούτων.

69 Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως επισήμανε στη σκέψη 32, της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Πρωτοδικείο, «το συμφέρον που μπορούν να έχουν οι ανταγωνιστές του αιτούντος την καταχώριση τρισδιάστατου σήματος, αποτελούμενου από την όψη ενός προϊόντος, ώστε να μπορούν να επιλέγουν ελεύθερα τη μορφή και τη σχεδίαση για τα δικά τους προϊόντα, δεν μπορεί να δικαιολογήσει, αυτό καθαυτό, την άρνηση καταχωρίσεως ενός τέτοιου σήματος, ούτε να αποτελέσει κριτήριο εκτιμήσεως του διακριτικού χαρακτήρα του σήματος αυτού που να αρκεί από μόνο του για τη σχετική εκτίμηση».

70 Πράγματι, κατά την εξέταση των σημάτων των οποίων ζητείται η καταχώριση με τις σκέψεις 44 έως 54 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο ουδόλως βασίστηκε στο συμφέρον των ενδεχόμενων ανταγωνιστών, αλλά επικεντρώθηκε στην εξέταση του κατά πόσον τα εν λόγω σήματα δίνουν τη δυνατότητα στον μέσο καταναλωτή ποτών με βάση χυμούς φρούτων και χυμών φρούτων να διακρίνει χωρίς κίνδυνο συγχύσεως τα προϊόντα της αναιρεσείουσας από άλλα διαφορετικής προελεύσεως.

71 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου καθώς και ο τρίτος λόγος αναιρέσεως και, ως εκ τούτου, να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

72 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία σύμφωνα με το άρθρο 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα του ΓΕΕΑ.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)